

„Épít, ront az idő lelke”¹

Készítette: Bocsó Anna
10/a

---

¹ Berzsenyi Dániel: Barátimhoz (Már-már félreteszem...)

Csupán néhány perce ültem az ízlésesen berendezett váróteremben, mégsem voltam képes egy helyben maradni. Idegesen járkáltam fel s alá a néhány lépéssel áthidalható térben. Türelmetlenül az órára pillantottam. Még öt perc, és én jövök. Soha sem csináltam titkot belőle, hogy nem szeretek pszichológushoz járni, ahogy abból sem, hogy tudom, szükségem van rá. Egészen pontosan most már tudom, most, hogy ráment a párkapcsolatom a folyamatos szorongásra, az alvászavarokra, és arra, hogy a volt barátnőm szerint elzárkózom tőle, és nem osztom meg vele az érzéseimet.

- Mr. Johnson, ön következik! – szolt a recepciós. Fürge léptekkel mentem a már vagy tucatszor végigjárt útvonalon, egészen az ébenfa ajtóig, ami a rendelőt rejtette. Itt megtorpantam egy percre, és csak néztem magam elé. Tisztában voltam vele, hogy ma valamilyen módon el fogunk jutni a probléma gyökeréig. Tudtam, hogy csakis akkor leszek képes megszabadulni a kételyektől, és a folyamatos szorongástól, ha megtalálom a rothadó gyökeret, ami elpusztítja a növényt.

Vettem egy nagy levegőt, és beléptem az ajtón, amin túl nem létezett más, csak az igazság.

- Ah, Mr. Johnson, örvendek. Kérem, foglaljon helyet! – Mosolygott. Talán a legidegesítőbb az egész terápiában az volt, hogy dr. Kloth mindig egyfajta elnéző beletörődéssel mosolygott, valahányszor csak rám nézett.

Határozott léptekkel a betegeknek kijelölt, kényelmes székhez léptem, és szépen megfontoltan leereszkedtem rá. Néhány másodperc múlva a doktor is helyet foglalt a megszokott karosszékében.

- Meglepően feszültnek tűnik ma. Történt esetleg valami a munkahelyén? – Az ilyen kérdésektől, mindig olyan érzésem támadt, mintha el akarná hitetni velem, hogy valójában nem is orvosnál vagyok, hanem mondjuk pikniken egy a barát és közeli ismerős határán billegő emberrel.

- Nem.

- Mindig ezek a tömör válaszok – jegyezte meg fesztelenül, tréfálkozva. Ez nekem is segített egy kicsit ellazulnom.

- Úgy érzem, hogy ma el fogunk jutni a probléma gyökeréhez, és ez egy kicsit megijeszt.

- Értem, én is úgy vélem, hogy ma áttörést érhetünk el, ha ön is felkészült. Ehhez, azonban meg kell válaszolni azt a kérdést, amit az eddigi ülések során mindig figyelmen kívül hagytunk.

Némán vártam, hogy feltegye a kérdést, amire eddig mindig kerültem a válaszadást.

- Mi történt azon a napon?

Valamiért minden ösztönöm azt sikoltotta, hogy ne feleljek. Hiszen ha tudomást veszek róla, akkor valósággá válik. Én mégis mesélni kezdtem.

- Már régóta tudtam, hogy a nagyapámat elküldték egy intézetbe időskori demencia miatt. Eleinte nem is értettem, hogy erre, mégis mi szükség volt, hiszen zseniális tudós hírében állt. Tudja, ő volt az, aki megtanított rá, hogy ne vegyek minden magyarázatot készpénznek. Hogyha sikeres akarok lenni, akkor olyan kérdéseket is fel kell tennem, meg kell vizsgálnom, amit senki más nem tenne meg.

Hónapok teltek el, mire rászántam magam, hogy meglátogassam. Volt olyan nap, amikor elindultam az intézet felé, aztán inkább visszafordultam. Mikor végre-valahára sikerült rávennem magam, hogy elmenjek hozzá... - a hangom elcsuklott.

- Nem muszáj folytatnia. – Csak megráztam a fejem, és folytattam az elbeszélést.

- Mielőtt beengedtek hozzá, figyelmeztettek, hogy sok mindenre nem emlékszik, és sokszor a beszéde is zavaros, érthetetlen. Azt hittem felkészültem rá, de amikor szemtől szembe találtam magam vele... Sokszor nem is értette, hogy mit mondtam, és volt, hogy egy egyszerű válasz megalkotása is komoly erőfeszítésbe került. Egy élet, egy hosszú, és értékes élet becstelen befejezése, csak azért, mert az idő alatt, amíg élt, túl sok agyi idegsejtje pusztult el.

- Ez után kezdődtek az alvászavarai?

- Igen. Úgy hiszem, a szorongás csupán később kezdett eluralkodni rajtam.

- Miért? – Milyen egyszerű kérdés. Mégis, mennyi válasz létezik. Úgy döntöttem, egyszerűen csak megpróbálom elmondani, ami a látogatás után megfogalmazódott bennem, és ami azóta is emészt.

- Doktor úr, ha, hossz- hosszú éveken át csak építünk, legyen az karrier, család, kapcsolatok, akkor miért van az, hogy az idő, ami lehetőséget teremtett arra, hogy mindezt megtegyük, képes mindezt elpusztítani? Nem jutok-e majd én is ilyen sorsra? – Egy percre néma csend lett. Nem bírtam tovább ülve maradni, most, hogy hangosan is kimondtam, valósággá vált. Azonnal el kellett tűnnöm a rendelőből.

Már majdnem kiléptem az ajtón, amikor dr. Kloth hangja megállított.

- Adhatok egy tanácsot? Nem mint az orvosa, hanem mint egy ember, aki előtt, a jövő ugyan úgy rejtve van, mint ön előtt. – Bólintottam, de nem néztem vissza. – Az idő egyszerre épít és pusztít, mi csupán annyit tehetünk, hogy megpróbáljuk kiélvezni azt, amit kaptunk tőle.

Az ajtó hangosan csapódott be mögöttem. Nem néztem vissza, de megfogadtam, hogy amíg csak az időm engedi, élvezni fogom az életet, és ha úgy dönt, mindent elpusztít, amit felépítettem, akkor azt is méltósággal fogom fogadni.